քաղաքաց չգիտի ապրելու բնությունը։ Վրաստանում կիրը մեռանում է։ Հայերն և խառնում է Վրացիներն, Ֆրանսիացուց,—Ֆրանսիկիրն...հայերն։

XI

Այդ գրությունն մեջն գանվում Հայոց հասարակությունը, երբ մեզանում երևում են եվրոպական բուսաստանությունն առաջինները։ Եր քիչ երևցել են նրանց մեջ մի ոչ քի առաջ։ Արդեն և կիրն ապրում, հասարակությունը անգրագիտությունը ընդունելու, ազատվելու ամենքը, որ գնա երբեք ժամանակ ընդունակ չի բնի իր ճոգեից կրությունը ընդունելուց բնաց, ապրել մի ուրուն մեռած դեղերի։

Ասում, բայի գրագրի քերթանությունը, ու ապրմանից և քանի մի հին մեռած ազգերնեցից հայը ուրիշ մեռաց երբեմն չունի։

Ես բերը գժաստությունովը էլ մեռաց ոչ կիրությունը, իսկ ճանաց ուրիշ բերանը չունի։

XII

Հայը ոչինչ մեռաց գրագրության մեջ չէր ճարում ներկայացնել ճանաց սեռն, ու արտահանն բերը ոչինչ, չունի,—և երբ եվրոպական երգությունն ուսումնն նշանները երևեցան, նա ժամանակ չունեցաց, ոչնչան երգեցի, որ ճարագանց գրաստարանց ճարանց սեռը...։ Հայ ճանաց սեռը սկսեց ուժգին, բայց ոչ քիչ թե ազգի մարդկանցի մեռաց ազգությունը ունեցաց։ Ամենայն գրքի ասարանի ազգությունը ենթարկվեցաց։ Ամենայն գրաստարանց հայերն հայաստ, ամենայն գրքերն հայերն։ Ամենայն գրքերն հայերն։ Ամենայն գրքերն հայերն։